

урвини, ту се качвахме възъ хълмове, ту пъкъ гавяхме потоци и бари.

Най-насетнѣ засвѣти ни отъ далече Пера, и нашитѣ водачи възгласиха близкото ни прибѣжище. Тогазъ се обърнахме на-дѣсно, и слѣзохме въ Касъмъ-паша. Улицитѣ бѣха още доста живи, и ние, като вървяхме единъ слѣдъ други, на-съ-малко щѣхме да си загубимъ дирята. Най-послѣ въведоха ни приятелитѣ въ една градина, посрѣдъ която имаше една кжщичка, и тамъ, на таванътъ, ни смѣстиха за нея нощъ.

Подиръ нѣкое време дойде Станко и други приятели, които знаѣха тайната ни, и като заключиха кжщата, повикаха ни долу, да вечеряме заедно. И тамъ говорихме съ въодушевление, и пихме здравици за освобождението — наше и на народътъ ни въобще.

На-другий-денъ утрѣнъта, отидохме ние отъ градината, слѣдъ като се сговорихме съ приятелитѣ, че ще се намѣримъ въ руската канцелария, при Българинътъ слуга на г. Караконова, който бѣше личенъ лѣкарь на генерала Игнатиева. Най-напредъ обърнахме се на-горѣ — отвѣдъ предградието, за да причакаме времето, когато ще можемъ да отидемъ, за-гдѣто бѣше речено, а часътъ къдѣ десетъ предъ обѣдъ, впуснахме се въ градътъ, и като вървяхме единъ-подиръ-други, изгубихме се. Но когато азъ стигнахъ въ руската канцелария, намѣрихъ тамъ и Ганя, който преди мене пристигналъ, и ние се пригърнахме като благодаряхме на честта си.

Докторовий слуга ни заведе въ една стая съ двѣ постелки, и ни донесе да се нахранимъ. Сетнѣ дойдоха приятелитѣ, и ни донесоха малко долни дрѣхи, обуца и нѣкои дрѣшки за мене, именно: панталони и блуза отъ синьо платно, каквито въ Цариградъ носятъ обикновенно Френскитѣ месари, при това голѣма сламена шапка, която можѣше да покрива лицето ми.